

Jiří Dittrich

A composite image of a man's torso, shown from the waist up, looking down and to the right. The man's skin is wet and glistening. Overlaid on his torso are two contrasting elements: a large splash of bright blue water on the left side and a large, intense splash of orange and yellow fire on the right side. The background is dark, making the colors of the water and fire stand out. The overall effect is one of dynamic energy and elemental contrast.

ELEMENTUM

Jiří Dittrich

ELEMENTUM

Jiří Dittrich

ELEMENTUM

Copyright © Jiří Dittrich, 2016
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2016
Cover Art © Lukáš Tuma, 2016
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2016

ISBN (pdf) 978-80-7557-324-7

Prolog

Před tisíci lety, v časech, kdy mocné a starověké říše jako Egypt byly teprve na počátku své cesty, se v místech, kde se stýká Asie s Evropou, rozrůstala říše mocná jako žádná jiná. Jejimi vládci byli králové a královny z rodu Miory.

Jejich říše byla rozdělena do čtyř provincií, které se rozpínaly po horách i řečištích. Každá provincie měla svůj dar, dar elementu, který její lidé uměli ovládat. Jedni rozkazovali vodě, druzí ohni, třetí zemi a čtvrtí vzduchu a větru. Avšak královský rod – ten panoval jako jediný nad všemi čtyřmi.

Ač jejich říši časem překonaly jiné co do rozlohy, ale žádná se jí nevyrovnala mocí. Vládci Miory a jejich lid panovali nejen své zemi, ale i zemím okolním, sklánějícím se před silou elementů.

Moc nad elementy se přenášela z generace na generaci, až přišla k princovi jménem Ánon, jenž se měl stát králem. Princ měl ale s říší kruté plány, chtěje její hranice rozšířit i přes země spojenců a pobít všechny, kdo by se mu postavili na odpor. Proto se král s královnou rozhodli, že mu trůn za žádných okolností nesmí připadnout a že udělají cokoli, aby se Ánon vládcem nikdy nestal.

Avšak poté, co se to mladý princ dozvěděl, vzbouřil se a svůj plán ovládnout sousedící národy se pokusil uskutečnit i tak. Začal na západě. Způsobil masivní záplavy i požáry, ničil úrodu a spoustu dalšího. Časem si podmanil i část armády, a jelikož i samotní jeho rodiče se stavěli proti němu, byl nucen zaútočit i na ně.

Při útoku na palác se mu postavily stráže, avšak zbytečně, princ jen mávl rukou a do jednoho je pozabíjel.

Když se proboujel až k paláci, ocitl se tváří v tvář svým rodičům, jež byli rozhodnuti udělat cokoli, aby ho zastavili.

Ánon ale nedbal na vlastní krev, z které vzešel, a zaútočil.

Matka s otcem se bránili jeho síle, ohni vycházejícímu z jeho dlaní, ale když seznali, že pro jejich syna není cesty zpět, udělali to, co udělat museli.

Jeho matka – jako čistokrevná z rodu Miory – použila celou svou moc čtyř elementů a vytvořila element pátý. Nad celou říší se začala stahovat mračna černá jako úhel s doprovodem hlasitých hromů. Nakonec z nebe spadl masivní blesk, který uhořel přímo do rozrušeného prince. Ve chvíli, kdy se světlo Ánona dotklo, se zablýsklo tak silně, jako by se v mžiku oka celá říše změnila v oslepující hvězdu.

Když pak záře ustoupila, Ánon ležel mrtev pod matčinými nohama.

Královna i král byli zdrceni jeho zradou, ale mnohem víc tím, co spáchal.

Obyčejní lidé nevěděli a ani zdaleka netušili, co se stalo. Věděli jen jedno, že moc jejich vládců je ničivá a smrtící. Začali se jich bát a považovat je za monstra. Nakonec se všechny okolní národy spojily proti Miorské říši.

Královna však věděla, že jestli se odhodlá své protivníky pobít, nebude o nic lepší než její syn. Koneckonců, povstalci měli důvod se bát. A tak se nakonec ona a celý její národ nechaly dobrovolně vyhnat hluboko do Himálajského pohorí, kde měli být odsouzeni k hladu a smrti.

Oni však použili svou sílu, aby přežili a ukryli se před zraky celého světa. Zbudovali tam novou říši a v té se skrývají až do dnešních dnů...

Kapitola 1

Cizinec

Tik-tak, tik-tak, tik-tak. Nic jiného jsem neslyšel, jen vteřiny odpočítávající poslední hodinu. Zeměpis. Nikdy jsem to plácání se po mapách neměl rád, a taky proč bych měl? K čemu mi v životě bude, kde leží nějaký arabský stát, kam nikdy nepojedu? Navíc už jsme měli být dávno doma, profesorka si tuhle hodinu po vyučování vynutila, protože nám díky její nemoci několik hodin odpadlo.

Profesorka chodila po třídě zprava doleva a zleva doprava a mávala ukazovátkem v ruce. Cosi říkala, ale já slyšel jen pohyby vteřinovsky. Pozoroval jsem i padání smítka na mou lavici a jeho stín, který dopadal s ním a poté zmizel. Podpíraje si rukou hlavu, pomalu jsem usínal a zavíral oči.

„Hej! Hej! Alexi!“ Uvědomil jsem si, že mě někdo volá.

Pomalou a nenápadně jsem se otočil. Byl to Tyler, jeden z mých nejlepších kamarádů. Měl ještě zalepené oči a rozčuchané černé vlasy po hodinovém spánku. Jinak byl ale jeho obličej jako obvykle kulatý, s výraznou kostí dolní čelisti tvořící bradu. Když se narovnal, ukázal svá široká ramena.

„Chytej,“ zavolal a cosi po mně hodil.

Byl to malý zmuchlaný papírek, který prolétl polovinou třídy a dopadl přímo ke mně na lavici. Vzal jsem ho, nenápadně rozbalil a přečetl. Stálo v něm: „Večer v Silveru.“

Silver byl klub, kam jsme se večer s kamarády většinou choďovali bavit.

Otočil jsem se a přikývl.

„Alexandr Summers,“ ozvalo se v té samé chvíli přes celou třídu. „Alexi, prosím, pokračuj,“ řekla kousavě profesorka s nepříjemným pohledem upřeným přímo na mě.

Vůbec jsem nevěděl, co po mně chce, tak jsem jen zabručel: „Jaká byla otázka?“

V její tváři se objevil náznak vzteku, udělala dva kroky ke mně a nadechla se, ale říct už nic nestihla. Ze školních chodeb se ozval chraptivý zvonek drnčící celou školou. Nikoho ani nenapadlo počkat, až se profesorka vyjádří, všichni se zvedli a během dvou minut byla třída vyklizená. Až poté jsem si uvědomil, že stále sedím zaraženě v lavici s učebnicí a papírkem od Tylera před sebou. Během okamžiku jsem vše smetl z lavice do tašky, ale v momentě, kdy jsem se shýbl, uviděl jsem něco se lesknout u Tylerovy lavice. Zvedl jsem se a pomalým krokem jsem k tomu došel. Pod lavicí ležel jeho stříbrný náramek, který mu dala Jessie. Chodili spolu už skoro rok a byli fakt pěkný pár.

Zdvihl jsem náramek a podržel si ho přímo před sebou. Natočil jsem ho na světlo a zkoumal to, co na něm bylo vyryté. Nemohl jsem to přečíst, bylo to příliš malé. Ze všech sil jsem se snažil zaostřit, když jsem v jeho odrazu zahlédl něčí siluetu. Otočil jsem se, ale už tam nikdo nestál. Bylo to divné, přísahal bych, že jsem tam určitě někoho viděl! Po zádech mi přeběhl mráz a zmocnil se mě zvláštní pocit. V první chvíli mě napadlo, že je to Tyler, který na mě číhá za futry a chce mě vyděsit, ale nebyl to on. Když jsem vyšel na chodbu, byla úplně prázdná. Musel jsem si přiznat, že jsem si nikdy nevyšiml, jak opuštěně chodba se zhasnutými světly působí.

Došel jsem tmavou chodbou až ke své skřínce, kde jsem si nechal učebnici zeměpisu, a vytáhl jsem knížku s domácími úkoly a přípravou k maturitě. Zabouchl jsem ji a zamkl zámek. Vydal jsem se přes chodbu rovnou ke vstupním dveřím. Čím více jsem se k nim blížil, tím více

jsem slyšel hluk ze školního dvora a křik spolužáků. Došel jsem ke dveřím a pomalu do nich strčil. Dveře zavržaly a otevřely se. Jako kdyby se na mě s rachotem vyvalilo denní světlo. Bylo to, jako když člověk vyjde z kina – nepříjemné píchání ostrým světlem.

Seskákal jsem pět schodů a stanul jsem vedle Jessie a Tylera, kteří se neustále osahávali. Jessie byla asi o hlavu menší než já. První věci, které si na ní každý ovšem všiml, nebyla výška. Byly to vlasy – kaštanové dlouhé lokny rámuující viditelné lícni kosti jako u modelky.

Naproti mně stál Michael – krátkovlasý atlet se zakulaceným obličejem a výrazným nosem. Neustále pozoroval Tylera a Jessie – a rozhodně ne v dobrém. První dva roky na střední totiž chodil s Jess on, než se s ním rozešla právě kvůli Tylerovi. Ale nebyly mezi nimi žádné konflikty, což bylo dobře pro všechny.

„Tyler!“ zamával jsem na kamaráda a hodil mu náramek.

Instinktivně ho chytil a prohlédl si ho. „Díky,“ řekl a chtěl v čemsi pokračovat, ale v tu chvíli mi někdo skočil na záda a já vyjel.

Osoba s příjemným smíchem i hlasem. Hned jsem poznal, o koho jde. Alice byla o několik měsíců mladší než já a stejně jako Tyler byla má nejlepší kamarádka. Chodili jsme spolu do školy už od první třídy. Byla ještě menší než Jessie a její tvář téměř pořád zářila úsměvem, který držely roztomilé dolíčky. Měla tmavé, po lopatky dlouhé vlasy s lehkým fialovým odleskem.

„V kolik vyrážíme?“ vyptávala se hned zvonivým hlasem na dnešní plány.

„Tak po šesté před Silverem?“ navrhl Michael.

„Jo, to zní dobře,“ kývali souhlasně Tyler s Alicí.

„Jess,“ houkla Alice. „Ty už budeš asi u Tylera, co?“

„Jak jinak,“ odvětila Jessie s úsměvem.

Jen jsem pobaveně pozoroval, jak se všichni domlouvají na dnešní plány, aniž bych něco říkal.

„Ale! A co ty?“ přerušil Tyler mé rozjímání.

„Jo jasně, já půjdu s Alicí.“ Koukl jsem na ni s veselým úšklebkem.

Tyler se zasmál: „Kámo, ty jsi dneska úplně mimo, co ti je?“

Nevěděl jsem, co tím myslí, ale byla pravda, že jsem byl celý den ospalý a vším znužený.

Tyler, nečekající, co mu odpovím, nad tím mávl rukou, plácl mě po rameni a vyrazil s Jessie ze školního dvora. Já a Alice jsme bydleli na druhé straně, takže jsme se otočili a vyrazili jsme ze školy. Michael se ještě vracel do skříňky pro tašku, tak jsme šli sami.

Během deseti minut jsme došli na autobusovou zastávku, u které jsme se zastavili, abychom si prohlédli jízdní řád.

„Nic nám nejede, co?“ zeptala se Alice.

„Ne,“ zvedl jsem obočí, „ujelo nám to před dvěma minutama.“

„Tak jdeme pěšky,“ odfrkla si Alice a rukou mi sáhla po vlasech, pocuchala mě a popostrčila směrem, kterým jsme bydleli.

Šli jsme asi deset minut a mně bylo čím dál jasnější, že Alice je nějaká přešlá; neodpovídala celými větami, a když jsem se na nic nezeptal, neřekla ani slovo. To mi k ní nesešlo, vždycky byla upovídána a nikdy se nestyděla.

„Tak jo... co se děje?“ nadhodil jsem.

„Co? No nic,“ odvětila, aniž by pořádně věděla, na co jsem se jí ptal.

S ironickým pohledem jsem se na ni koukl a zvedl jsem obočí. Znal jsem ji moc dobře, takže jsem poznal, když ji něco trápilo.

„No, fakt nic, jen... Nechtějí mě pustit k maturitě z angličtiny.“

Překvapeně jsem na ni pohlédl, jelikož mi to nedávalo smysl. Alice byla přeci vždycky výborná studentka.

„Proč?“ zeptal jsem se.

Chvíli mlčela, než otevřela ústa, ale nakonec to ze sebe dostala. „Neudělala jsem poslední tři písemky, prý na to nemám průměr nebo co. Musím udělat příští test na jedničku, jinak je po mně,“ zasmála se.

„Neboj, sice nevím, co blbneš, vždyť jsi to byla ty, kdo mi pomáhal s angličtinou, když jsem měl v prváku tu mononukleózu, ale... dáš to.“

„Jo,“ rozhodila ruce, „nějak jsem se spoléhala sama na sebe, ale... to je jedno. Co ty? Přípravuješ se?“

„Snažím se, znáš to, ale nijak extra jsem na to zatím nekoukal.“ A říkal jsem pravdu, teprve ten den jsem si ze školy vzal učebnici potřebnou k maturitě.

Jakmile jsme narazili na tohle téma, začali jsme se do něj potápět, takže jsme měli vystaráno na zbytek cesty.

Měl jsem pocit, že jdeme teprve chvíli, ale když jsme došli k nám do ulice, uvědomil jsem si, že uplynulo už téměř půl hodiny. Za pár minut jsme byli u našich domů.

„Takže v šest před domem?“ kontroloval jsem čas.

Kývla, zasmála se a odpověděla: „Záleží na tom? Stejnak přijdeš pozdě.“ Otočila se a vyběhla schody ke svému domu. Zamávala a zmizela ve dveřích.

Uprostřed cesty jsem si přehodil tašku z jednoho ramene na druhé a lehkým krokem jsem se vydal k našemu rodnému domu a kopal si přitom před sebou kamínek.

Náš dům byl do stylu amerických vil. Bílý, s prosklenými stěnami a vodorovnou střechou.

Zrovna jsem stoupl na první schod, když mě cosi upoutalo. Na konci cesty, odkud jsme s Alicí před chvílí přišli, akorát zapadalo slunce, ale něco mi ho zastínilo. Stín... sahal přes celou cestu až téměř ke mně. Byla to postava, postava nehybně stojící uprostřed cesty. Pocítil jsem zvláštní

pocit, který jsem už jistě zažil, ale nemohl jsem si vzpomenout kdy a kde. Než jsem ale udělal další krok, došlo mi to. Byl to stejný pocit jako předtím ve škole. Mrazení v zádech, zatažení dechu a zvláštní ticho v hlavě. Neviděl jsem neznámému do tváře, ale jen tam stál otočený směrem ke mně.

Nějakou dobu jsem tam trčel a muže si prohlížel. Nemohl jsem vědět, jestli kouká na mě nebo ne, ale začal mě děsit. Postavily se mi chloupky za krkem, což už mě donutilo se odvrátit. Otočil jsem se zpět k domu a vyšel prvníh pět schodů. Tam jsem prošel vrátky a pokračoval přes dalších pět schodů k hlavním dveřím. Díky tomu mi muž zmizel z dohledu za domem našich sousedů.

Strkaje klíček do zámku, všiml jsem si, že se cosi mihlo vzadu na zahradě. Jedním skokem jsem hupsl z chodníčku na trávník a pomalu jsem dům obešel. Klíčkem jsem přejížděl dřevěné obklady našeho domu, než jsem došel až k zavřenému bazénu. Na zahradě byl Henry – urostlý, s přirozeným respektem vyzařujícím z jeho tváře a několikacentimetrovými hnědými vlasy. Henry byl můj nevlastní otec. Vždy s mámou Izabellou říkali, že mě jednoho večera našli před dveřmi jejich domu jen v košíku a v dece. Jako v pohádce o Plaváčkovi. Byla to zajímavá historka, ale jinak jsem se tomu moc nevěnoval. Měl jsem je prostě rád jako vlastní a na tom se nikdy nic nezmění.

„Ahoj,“ pozdravil mě táta vesele. „Něco nového ve škole?“

„Ne, ani ne,“ odvětil jsem s vědomím, jak moc *rád* mám tuto otázku, a zvedl jsem obočí.

„Máma už udělala večeři, dáš si?“

„Jasně že jo,“ odfrkl jsem si. „Šilhám hladý.“ Sáhl jsem po klíce na posuvných dveřích vedoucích do domu a zatahl.

Jen co jsem se objevil v obývacím pokoji, přepadla mě máma. Měla na sobě upnuté krátké černé šaty, které

zvýrazňovaly její hubenu postavu. Svě tmavě narudlé vlasy, splývající ve vlnách po lopatky, měla jako vždy do ofiny.

„Ahoj, jídlo máš na stole.“

„Dík, co máme?“

„Tvoje oblíbené. Pečené kuře na česneku s bramborama.“

S chutí jsem odhodil tašku a sedl si ke stolu, když si máma vzala kabelku ze židle a hodila ji přes rameno.

„Někam jdete?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Máme sraz se střední školou a tvůj tatínek mi dělá doprovod.“

„To jsem si nevšiml,“ zasmál jsem se. „Ještě je na zahradě.“

„Já vím,“ zašklebila se. „Proto jsem mu řekla, že tam máme být o hodinu dříve, než tam doopravdy máme být.“

Usmál jsem se nad máminou domýšlivostí a smyslem pro intriky. „Kdy přijдете?“

„Asi až po půlnoci, proč? Někam se chystáš?“

„Jo, chceme jít s partou do Silveru.“

„Dobře, tak se bavte,“ řekla a nedočkavě vtrhla na zahradu, aby tátu mohla začít peskovat o včasných příchodech na akce.

Když odešli, dojedl jsem pomalu jídlo a prázdný talíř položil do dřezu. Koukl jsem na zeď nad kuchyňskou linkou na hodiny, abych se ujistil, že mám ještě čas se připravit. Bylo čtvrt na šest, tak jsem si řekl, že se půjdu osprchovat. Vyšel jsem po skleněném schodišti až do patra k mé ložnici, která byla hned naproti schodišti, a přes ni jsem přešel rovnou do koupelny.

Koupelnu jsem měl vlastní, jelikož moji rodiče neměli jiné dítě a ani ho neplánovali. Zapnul jsem sprchu a svlékl jsem si tričko. Jak jsem se tak připravoval, pořád jsem se vracel k tomu muži na ulici. Nevěděl jsem proč, ale jistým

způsobem mi naháněl hrůzu. Rozepnul jsem si pásek a odložil jsem zbytek oblečení a se stejnými myšlenkami jsem po dřevěném schodu vlezl do sprchy.

Po necelých dvou minutách se voda krásně oteplila a v celé sprše vznikla pára. Voda mi volným proudem stékala po celém těle a já mohl přemýšlet. Ale nemohl jsem o ničem jiném než opět o muži v černém kabátu zírajícím přímo na mě. *Kdo to byl? Zíral vůbec na mě? Nebo jen něco hledal?* Normálně bych si toho nevšiml, ale děsil mě ten pocit, který jsem měl jak ve škole, tak později před domem.

Ale co, momentálně jsem si užíval proudy nádherně teplé vody a plánoval, jak si užít dnešní večer. *Možná někoho sbalím, možná se opět s Tylerem povedeme v opilosti domů, nebo dokonce s Alicí, to byla tehdy sranda. Nebo když Jessie s Alicí minule tancovaly na baru a ani o tom příští den nevěděly...* Začal jsem se sám od sebe smát a ten hluk se odrazil od stěn sprchy až zpět ke mně; připadal jsem si trochu trapně, smát se sám sobě zrovna ve sprše.

Vzal jsem mýdlo, které leželo na horní polici, celý se namydil a počkal, až teplá voda kluzké mýdlo smyje. Najednou jsem začal cítit, že se voda zvláštní rychlostí otepluje, už to nebylo příjemné, ale naopak, už byla příliš horká. Popadl jsem kohoutek a otočil ho doleva, ale nic. Voda se stále rychleji a rychleji oteplevala. Otočil jsem kohoutek na doraz, ale nic se nezměnilo, bylo to zvláštní a já už nemohl tu horkou vodu snést. Vypnul jsem vodu úplně zaražením kohoutku směrem dolů a vylezl ze sprchy s tím, že se kohoutek rozbil. Sáhl jsem po ručníku visícím na topení a obvázal si ho kolem pasu.

Stoupl jsem si před zrcadlo a prohlížel jsem si své vlasy, jedním mávnutím hřebenem jsem si je přirozeně rozčuchal a z horní poličky jsem si vzal gel a dvěma zmáčknutími

jsem z něj dostal poslední zbytky, rozmazal po dlaních a pročísl si vlasy, aby zůstaly trčet nahoru.

Prohlédl jsem se před zrcadlem z boku i zepředu a vrátil hřeben tam, kam patřil. Přešel jsem přes práh koupelny do ložnice a zastavil se u skříně, otevřel ji a začal prohrabávat věci, které bych si mohl vzít na sebe. Skrz veliké okno, které směřovalo na ulici, jsem si všiml, že za dvacet minut se velmi setmělo.

Vyšel měsíc a pouliční lampy svítily na ulici.

Vzal jsem do ruky své oblíbené kalhoty a hodil je na postel, ale při obracení zpět ke skříně jsem se zarazil. Bylo to tu zas. To mrazení po celém těle, zatajení dechu a zvýšení srdečního tepu. Byl to ten samý pocit jako předtím, ale mnohem silnější. Mnohem děsivější. V myšlenkách, že jsem sám doma, a že by tu mohl být kdokoliv jiný, jsem se rychle otočil směrem ke dveřím a pozoroval, zda se dole nehýbe nějaký stín. Nic.

Odstoupil jsem o krok zpět a nadechl se, když jsem cosi zahlédl v periferním vidění. Ohlédl jsem se z okna a byl tam. Muž v černém kabátě, jehož obličej byl posetý velkým množstvím vrásek. Určitě mu bylo kolem sedmdesáti. Ale i přes tuto vadu působila jeho tvář jako kámen, z kterého čněl pár hnědých očí upírajících se mým směrem.

Teď už to nebyla jenom paranoia, stál tam a zíral přímo do mého okna. Koukal skrze mě a já nevěděl, co dělat. *Mám zatáhnout? Mám mu něco ukázat, zauvažoval jsem.*

Ale nemohl jsem, ten divný pocit mě přilepil k podlaze a já se nemohl ani hnout. Bylo ticho, hrobové ticho, a ten muž na mě stále jen koukal. *Co chce? Znáám ho?*

I když jsem ho neznal, jeho oči mi přišly povědomé, ale přesto neznámé. Uvažoval jsem, jestli po mně něco chce, nebo jestli je to nějaký úchyl, protože momentálně mě pozoroval polonahého.

A najednou rachot. Rachot a drnčení mého telefonu na nočním stolku. Skočil jsem přes svou dvoulužkovou postel a zvedl telefon.

„Alexi! Kde zase vězíš?“ ozvalo se z telefonu. Došlo mi, že je to rozčilená Alice, která na mě čeká.

Vyběhl jsem zpět k oknu a hleděl na ulici. Viděl jsem jen Alici mezi dveřmi s telefonem u ucha.

„Ty ještě nejsi ani oblečený?“ zuřila přehnaně do telefonu. „Alexandře Dustine Summersi, do dvou minut ať jsi dole!“ zvedla hlas.

Byla našťvaná, to jsem poznal, jinak by neříkala moje celé jméno. To dělala, jen když byla vzteklá nebo hodně zvědavá.

Zmatený z neznámého muže a z rozčilené Alice jsem popadl kalhoty, tričko, boxerky a další kusy oblečení a za běhu dolů ze schodů jsem se oblékal. Hopsl jsem do bot a vyběhl jsem ze dveří, zamkl hlavní vchod i vrátka a rychle přeběhl silnici k Alicinu domu. Nasadil jsem nevinný úsměv a s ironií jsem řekl: „Můžeme jít?“

„Zabít tě je málo, Alexi. Vážně.“ Koutky úst jí sice cukaly do úsměvu, ale i tak se snažila to co nejdůrazněji skrýt. „Jdeme.“

Vyrazili jsme směrem k Silveru.

Pod rozsvícenými lampami se naše stíny mihotaly mezi keři, což mě nutilo k neustálému otáčení. Pořád jsem myslel na toho muže, který zmizel ze silnice ze sekundy na sekundu a který mi bezdůvodně koukal do okna. Zajímalo mě, jestli mě sledoval už před tím. Jestli to on stál na konci cesty, když jsme šli domů, nebo jestli to byl jeho odraz, který se mihl v Tylerově náramku ve škole. Dával jsem pozor na každou pitomost, dokonce, i když kolem nás projelo auto. Sledoval jsem, jestli v něm náhodou nesedí.

Alice celou cestu vykládala o mých častých pozdních příchodech a nespolehlivosti, a později i o Michaelovi

a o tom, jak poslední dobou na Tylera čím dál tím více žárlí, ale já ji moc neposlouchal. Za prvé jsem to už znal a za druhé mě zajímalo něco úplně jiného.

Netrvalo to dlouho a během deseti minut jsme došli k Silveru. Jen co jsme se dostali na dohled naší party, která na nás čekala před vchodem, už jsem slyšel Tylera.

„Co, Alexi? Musel sis dát ještě koupel?!“ Jeho smích se rozléhal po celé ulici. Vyhýbavými kroky jsem obešel celou partu a zahrnul ke dveřím klubu, vpluli jsme s kamarády dovnitř a sedli si k našim obvyklým místům a objednali si pití.

„Takže, Alice, co s tou angličtinou?“ Chtěl jsem se přenést na jiné myšlenky a hlavně jsem věděl, že po tom, co mě půl cesty do klubu Alice poučovala, bych teď mohl poučovat zase já ji.

„Celý zítřek se budu muset šprtat, ale udělám to, neměj strach,“ řekla Alice a bylo vidět, že si je vážně jistá.

„No to jsem na tebe zvědavý,“ přerušil nás Tyler smějící se za dlaní, kterou si podpíral bradu.

„Hele, ty na té škole budeš ještě tak dva roky po nás, tak ticho... a stejně... když se na to aspoň trochu zase podívám, tak to dám. Teď jsem na to prostě kašlala a spoléhala se na to, co umím. Ale jinak... jsem v angličtině dobrá,“ chlubila se.

Jess se jen zasmála: „Kdyby si s něčím potřebovala pomoci, tak řekni, půjčím ti zápisky nebo něco, pomůžu ti s čímkoli, co budeš potřebovat.“

„A mně něco takového nenabídne,“ posteskl si Michael a zasmál se. Jo, taky jsem se zasmál, ale ani to mě neodradilo myslet na toho muže, který mě pozoroval za oknem. Bylo to jako ze špatného krimi.

„Alexi! Prober se sakra!“ zahulákala na mě Alice s nechápajícím pohledem.

„Jo, vypadáš, jako kdyby ti ulítly včely,“ souhlasil Michael.

„Kamaráde,“ vstoupil do toho Tyler, „víš, co ty potřebuješ? Holku!“

„Vážně? A najdeš mi ji?“

„Proč ne?“ zamumlal si Tyler pro sebe a rozhlédl se po klubu. „Támhle! Ta blondýna!“ ukázal rukou k baru.

Na barové židličce seděla asi sedmnáctiletá blondýnka menšího vzrůstu, s vlasy někam po ramena. Opravdu nevypadala špatně, tak jsem do sebe hodil panáka, kterého nám barman právě přinesl, a vyrazil směrem k baru. Slyšel jsem, jak celá parta zmlkla a čekala, jak se to vyvine. Tedy kromě Tylera, ten na poslední chvíli zahulákal: „Nezapomeň ji ráno doprovodit domů.“

Přisedl jsem si k ní. „Čau, můžu si přisednout?“

„Jasně,“ usmála se, ale hned se otočila zpět ke zbytku svého pití.

„Jsem Alex,“ napřáhl jsem ruku na podání.

Ona se otočila zpět a s úsměvem mi s ní potřásla. „Ashley.“

„Hezké jméno,“ odpověděl jsem. „Můžu tě na něco pozvat? Nevypadáš, že bys na někoho čekala.“

„Klidně, už jsem chtěla odejít, ale když jsem narazila na takového gentlemana, tak tu ještě chvílku pobudu.“

Usmál jsem se, zvedl jsem hlavu a řekl barmanovi: „Dvakrát rudou zmiji, prosím.“ Což byl nejlepší koktejl, co v klubu podávali.

„No a... chodíš sem často?“ Navázala otázkou pro změnu ona a podívala se na mě se zaujetím. Přisahal bych, že se jí něco zalesklo v očích. Zřejmě jsem se jí líbil.

„Jo, jsem tu prakticky každý večer, když nemám nic na práci. A co ty? Ještě nikdy jsem tě tu neviděl.“

„Právě jsme se přistěhovali, zítra nastupuju na zdejší střední. Chodíš tam taky?“

„Jo, letos maturuju,“ řekl jsem pyšně, pozoruje její úsměv a zároveň barmana pokládajícího nám drinky na bar.

Zdvihl jsem ho z mokrého tácku a pronesl: „Tak na nový přírůstek do školy.“

Zasmála se, zdvihla pití a dlouze se napila. S prvním napitím následovalo druhé a s druhým další a další.

Čas utíkal, stejně rychle jako jeden drink za druhým. Začali jsme se bavit o různých blbostech, a dokonce i o škole, bylo mi to celkem jedno. Hlavně, že mě někdo přivedl na jiné myšlenky. Po hodině u baru, když už jsme oba měli dost nabráno, se Ashley zasmála a řekla: „Prosím tě, počkáš tu chvíli? Musím na záchod.“ Seskočila z barové židličky, trochu sebou zamávala a prodrala se davem k toaletám.

Otočil jsem se ke svému už sedmému drinku a začal si hrát s brčkem ve skleničce. Kroužil jsem s ním doprava, pak doleva, pak zase obráceně, pak jsem ho jen tak míchal a najednou se stalo něco divného. Když jsem chtěl brčko vyndat ze skleničky, voda se na něj přichytila.

Nechápal jsem co se to děje, do té doby jsem nikdy nic takového neviděl. Voda za brčkem plula jako igelitový sáček ve větru. Vlála, otáčela se a pronásledovala brčko. Říkal jsem si, že to není možné. Snažil jsem se vodu otřít a stěnu skleničky, ale jen se o ni opřela a opět plula za brčkem.

„Pojď tančit!“ bafla na mě zezadu Ashley.

V ten okamžik se voda brčka pustila a spadla zpět do skleničky. Udiveně jsem se koukal, co se vůbec stalo, ale Ashley mě přerušila: „Je všechno v pořádku?“

„Jo, všechno v pohodě, jdeme si tu kapelu užít,“ odvětil jsem a seskočil z barové židličky, drže Ashley za ruku.

Vpluli jsme do davu tancem rozproudených lidí a začali jsme se hýbat do rytmu písničky. Akordy kytar probily celý klub a dunění v podlaze mi probíhalo celým tělem. Světla na pódiu svítila přímo na kapelu a my stále poskakovali mezi ostatními.

Pozoroval jsem Ashley, jak hýbe svým tělem přímo přede mnou. Musel jsem připustit, že její ladně pohybující se

tělo mě docela vzrušovalo, ale znal jsem ji jen hodinu a nechtěl jsem na ni nic zkoušet. Ale byla nádherná, to jo.

Po pár minutách se mi už ale začaly motat nohy, a tak jsem přes hlasitou hudbu na Ashley zakřičel: „Jdu si na chvíli sednout, ano?“

„Jo jo, jen běž!“

Prodírající se davem jsem se klikatě snažil najít cestu k baru, ale...

Najednou jsem nic neslyšel. Všechny hlasy, všechny noty písničky najednou byly v pozadí. Před mě se postavilo mrazení v celém těle a zrychlení srdečního tepu. Nic víc jsem v tu chvíli neslyšel více než tlukot mého srdce. *Věděl jsem to. Věděl jsem, že je zase blízko, ale nemohl jsem se ani pohnout. Nevěděl jsem co dělat. Ale najednou se cosi stalo. Přímo v tom místě, kde se můj zrak zasekl, stál on.*

Byl tam se stejným pohledem jako u mě před oknem. Jeho hnědé oči mnou pronikaly, bylo to, jako kdyby si mě četl, jako kdyby mi viděl až do nitra. Jeho výraz ale zároveň odhalil, že nad něčím přemýšlí, že mě nějakým způsobem zkoumá. Najednou jsem byl naprosto střízlivý a chytil jsem rovnováhu. Z ničeho nic jsem se uvolnil, začal jsem normálně dýchat a tep se mi zpomalil na normální frekvenci.

Než jsem se vzpamatoval, cizinec byl pryč. Zase.

Rozběhl jsem se rychle ke vstupním dveřím, ale jak jsem se prodíral davem lidí, nemohl jsem se k nim dostat. Desítky rukou mě odstrkovaly zpátky a zpomalovaly mě. Když jsem se dostal až na konec davu, odstrčil jsem poslední páry rukou a vyběhl ze vstupních dveří na ulici.

Byla už černočerná tma a nejbližší lampa svítila asi sto metrů ode mne. Ale něco se v její záři mihlo.

Co nejrychleji jsem se rozběhl tmou směrem k pouliční lampě. Běžel jsem tak, jako snad nikdy, zem se mi hýbala pod nohama a já čím dál tím více cítil chrapčení svého dechu, který jsem už nemohl popadnout.

Zastavil jsem se pár metrů před lampou stojící přede mnou a se strachem i vztekem jsem zakřičel: „Ukaž se!“ Můj hlas se odrazil od stěn domu a byl slyšet minimálně půl kilometru daleko.

Téměř nic jsem neviděl, pomalým a váhavým krokem jsem se blížil k lampě, která svítila méně a méně. A co se nestalo. *Prásk!* Celou ulicí se prohnala rána jako z děla. Slyšel jsem jen střepy dopadající na zem, cinkání jednotlivých střípků po betonu. Najednou bylo temno. Neviděl jsem ani na krok, natož, abych ještě někam běžel. Jediné, co jsem slyšel, byl opět tlukot mého srdce. Byl jsem vyděšený a ani jsem nevěděl jakým směrem zpět do klubu. V tom jsem zaslechl něco divného, bylo to jako... výdechy? Výdechy osoby stojící přímo za mnou; cítil jsem, jak se přibližuje.

Byl jsem tak vyděšený, že jsem neměl odvahu se otočit, srdce mi tlouklo jako o závod. Ale chtěl jsem vědět, co se to děje. Sebral jsem poslední zbytky odvahy a pomalu jsem se otočil...